

spevki – morda vsaj s predstavitvami svojih diplomskih nalog ali raziskav. Vendar posebnih uspehov ni bilo, razen izredno koristne bibliografije – popisa seminarskih in diplomskih del, ki so jih opravljali študentje oddelka za etnologijo. Problem financiranja in zato neplačevanja honorarjev za prispevke in delo smo lahko sproti reševali le s skupnimi močmi vseh sodelujočih.

Tako nam je *Glasnik* uspelo »obdržati pri življenju« in ga v prvih treh letih primerno posodabljati. Že od leta 1990 so izhajale štiri številke na leto – včasih bolj, drugič manj zajetne, odvisno predvsem od tega, koliko prispevkov mi je uspelo pridobiti. Hkrati sem kot urednica sledila razvoju etnološke stroke in njeni interdisciplinarnosti, kar se je odrazilo tudi v prispevkih. Ker njihova pestrost in raznolikost nista več dovoljevali homogenosti vsebinske celote, je bilo treba razmisliti o razvrstitvi člankov v posamezne rubrike. Kljub nekaterim drugačnim mnenjem se je zaradi take širine in obsežnosti *Glasnika* ohranilo in poglobilo prepričanje, da smo vsi iz iste stroke, zato moramo delati v skupno korist, kajti to danes, v teh napetih časih, ni več le koristno, ampak tudi nujno potrebno. Povezovanje z drugimi strokami, od kulturne antropologije do sociologije, umetnostne zgodovine, arhitekture ipd., naj bi etnologiji dalo novo vsebino in nove cilje. Iskali smo samoniklost in izvirnost in uspelo nam je združevati želeni individualizem s svetom novih pogledov.

Članki in prispevki so bili v osnovi posvečeni zelo širokemu naboru tem, večkrat so bili v *Glasniku* obravnavani tudi ključni etnološki dogodki, kot so bili kongresi, ali pa so bile vanj vključene predstavitve najpomembnejših strokovnjakov ob njihovih obletnicah ali podelitvah nagrad in priznanj, predstavitve dejavnosti posameznih ustanov, od muzejev do raziskovalnih institucij, seveda pa smo opozarjali tudi na avtorje poglobljenih raziskav. Ob predstavitvi mnogih sestavin etnografsko pomembne kulturne dediščine, posredno ali neposredno vezane na človeka, je bilo v tem obdobju močno poudarjeno tudi ohranjanje kulturne dediščine, ob tem pa tudi zelo pomembna vloga vseh, ki se kakorkoli srečujejo s kulturno dediščino – in cilj takratnega *Glasnika* je bil prav povezovanje predstavnikov različnih strok, ki se ukvarjajo s kulturno dediščino. Med primeri takega povezovanja je bil zelo pomemben posveta o mreži muzejev na prostem leta 1992, ki je bil vzrok za res veliko število prispevkov vse do leta 1994.

Zelo sem se morala potruditi, da sem v štirih letih uredništva naše skupne revije – rezultat tega dela je 16 števil s po (v povprečju) 80 strani – izpeljala zadani program. Hkrati sem si želela, da se bo izdajanje *Glasnika* v prihodnje nadaljevalo s vsebinsko še bolj poglobljenimi in tematsko še bolj raznolikimi prispevki, da bo *Glasnik* ostal odprt za vse, ki želijo v njem objavljati, hkrati pa prostor za strokovne razprave.

DRAGOCENA PRAKSA

Rajko Muršič (glavni urednik *Glasnika SED* 1994–1998 in Knjižnice *Glasnika SED* 1994–1998)

Zgodnja 90. leta so bila krizna leta: denarja za tisk revije in knjig je bilo iz leta v leto manj – če sploh – zahteve in kriteriji za izpolnjevanje pogojev financiranja pa so se zaostrovali. Med ključnimi pogoji financiranja so bili vse pomembnejši mednarodna izmenjava časopisov ter njihova uvrstitvev v bibliografske baze in indekse. Ob skrbi za redno izdajanje revije in knjig sva zato urednika vestno širila mrežo menjav in indeksiranja revije.

Takrat še nismo poslovali z elektronsko pošto, splet pa je bil še v povojih. Urednika sva revijo poslala na naslove, ki sva jih našla v različnih bibliografijah ali letnih almanahih, ter na naslov različnih etnoloških in antropoloških institucij in čakala na odziv. Tega je bilo več od pričakovanj, tako da je *Glasnik* postal – in je še vedno – del široke mednarodne izmenjave. Z uvrstitvijo v nekatere ključne bibliografske baze (razen komercialnih) pa se je tudi ohranil med spoštovanja vrednimi revijami nacionalnega dometa.

V 90. letih smo se tudi učili računalniškega urejanja in elektronske postavitve publikacij, skupaj z nabori črk tujih jezikov, ki takrat še zdaleč niso bili samoumevna oprema računalniških programov. Monografsko zbirko je bilo treba približati ravni izdaj v mednarodnem založništvu, pri čemer je bilo najtežje uveljaviti strogo recenziranje znanstvenih besedil. Težava je bila predvsem v tem, da tudi recenzenti niso bili večji svojega posla, a so se razmere počasi vendarle začele spreminjati.

Naj na koncu po 20 letih strnem svojo izkušnjo: kot urednik *Glasnika SED* in Knjižnice *Glasnika SED* sem se – po in ob nekajletnih novinarskih in uredniških izkušnjah v mladinskih in študentskih medijih – naučil tistega, česar se ni mogoče naučiti drugače kot s prakso. In malokdo ve, kako dragocena je takšna praksa!

* Rajko Muršič, red. prof. kult. antr., dr. etn., Univerza v Ljubljani, Filozofska fakulteta, Oddelek za etnologijo in kulturno antropologijo, Aškerčeva 2, 1000 Ljubljana; rajko.mursic@ff.uni-lj.si.